MARINA

Byl jsem ve „své“ chatě. Odpoledne pomalu přecházelo do večera. Seděl jsem na stoličce u stolu a pročítal své zápisky z předchozích dnů. Protože je stůl přímo pod oknem, ještě jsem nemusel zapálit lampu nebo svíčku. Vyhlédl jsem přes špinavé sklo a uvědomil si, že bych ho asi měl konečně umýt. Voda v řece se poklidně převalovala, tmavá, jak se v ní zrcadlila šedá obloha s těžkými oblaky. Vypadalo to na sníh.

Dveře se náhle bez varování rozletěly dokořán, až jsem sebou leknutím trhl.

„Kurva!“ uklouzlo mi.

„Co tu děláte!?“ křikla na mě hněvivě postava ve světlém obdélníku dveří.

„Sakra, co se děje?“ Mé oči se pár vteřin přizpůsobovaly protisvětlu. Podle hlasu jsem poznal, že příchozím je žena. Nejprve se mi ulevilo, ale když jsem v její ruce rozeznal brokovnici vertikálku, pocit úlevy mě rychle opustil. „Dovolil mi to Míša.“

Zarazila se, ale neodpověděla hned.

„Aha. Michail Petrovič je můj dědeček. A tahle chata patří mému strejdovi,“ promluvila konečně. „Děda tady ale není. Jel prověřit sítě.“ To už dodávala o poznání mírněji.

„Dejte to pryč. Je to míň příjemnej pohled, než jsem si myslel! Dáte si čaj?“ zadělával jsem na smír. „Takže tohle je chata Míšina syna? To jsem ani nevěděl. Omlouvám se, jestli jsem…“

„No jo, to je dobrý. Čaj si dám.“

Rychle jsem postavil na stůl plechový hrnek a nalil ještě horký čaj. „Posaďte se prosím,“ ukázal jsem na jedinou volnou stoličku.

Konečně odstoupila, pomalu, obezřetně od dveří. Jakoby nerozhodně sklonila zbraň, dál se ale pozorně rozhlížela po temné místnosti. Asi proto, že jsem byl sám, se trochu uklidnila. Brokovnici, ve které jsem poznal Michailovu dvanáctku, postavila takřka něžně vedle dveří. Kdyby zmáčkla spoušť, moc by ze mě na tuhle vzdálenost nezbylo.

Byla stále napjatá. Očima těkala kolem sebe. Těch pár kroků ke stolu jí trvalo několik vteřin. Než usedla, přitáhla si stoličku metr od stolu, dál ode mě, a zavřela za sebou dveře. V místnosti se rozhostila takřka tma. Až když usedla, poslední paprsky příliš rychle zapadajícího slunce dopadly dívce na tvář. Pokradmu jsem si ji prohlížel, ale neodvažoval jsem se na ni dlouho dívat, aby můj všetečný pohled nezachytila. Několik nekonečných minut jsme mlčky srkali čaj.

„Přišla jste se podívat za dědečkem?“ Lepší otázka mě nenapadla.

„Ano," odpověděla nevýrazně. Po chvíli ale dodala: „Někdy sem chodím. Sám odsud skoro nevychází."

„No to jo," snažil jsem se podržet rozhovor. „I pro zásoby jezdí prý tak dvakrát ročně."

„Strejda mu je někdy vozí. Vezme pár pytlů mouky, cukru, ňákej čaj a půl roku pak dědečka nikdo ve vesnici neuvidí." Dokonce se trochu usmála.

„Vy jste z Boru?"

„Jo. V dětství tady táta se strejdou taky žil. Pak ale šel na vojnu a potom už zůstal pracovat v leschozu ve vesnici. Myslím, že mu to dědeček úplně neodpustil. Sice vždycky říkal, že tady není práce a tak, ale asi si stejně přál, aby tu některý ze synů zůstal. Strejda, ten žije až ve městě." Dopila čaj. „Musím už jít, dědeček už se určitě vrátil."

Rozsvítil jsem svítilnu, aby viděla na cestu ke dveřím. Měla hezkou postavu. Nemohl jsem odtrhnout pohled od nádherně klenutého zadečku v obtažených džínech. Když se ve dveřích na zlomek vteřiny otočila, stačil jsem ještě zahlédnout její obličej. Vůbec nebyla ošklivá. Ale než jsem stačil cokoliv udělat, abych ji ještě zdržel, špitla jen: „*Paká*, zatím. A jmenuju se Marina," dodala a rozpustila se v noci. No, spíš za sebou zabouchla dveře.

„A je v prdeli," uklouzlo mi zklamaně.

I když jsem byl v této zapomenuté osadě déle než měsíc, dosud jsem samotu nijak zvlášť nepociťoval. Netušil jsem však, nakolik křehký tento stav byl. Tam, kde byla ještě před několika minutami relativní spokojenost, se najednou vše vzbouřilo. Něco mi hrozně chybělo. Něco mě neuvěřitelně štvalo. Chtělo se mi za ní vyběhnout do tmy a něco zakřičet. Ale vlastně jsem ani nevěděl co. Její krátká přítomnost byla jen spouští, která jediným výstřelem popravila můj zdánlivý klid. A odkudsi se začala na povrch drát otázka, jestli jsem se do téhle díry na konci světa náhodou neschoval sám před sebou.